

byla povolena rovněž exekuce vnučeným zřízením práva zástavního na nemovitostech povinné dne 8. června, namítajíc, že exekuční titul, na základě něhož byla povolena exekuce Aloisu R-ovi, nebyl tehdy dosud pravoplatný. **R e k u r s n í s o u d** rekurs odmítl pro nedostatek legitimace její k rekursu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně uznal, že napadené usnesení prvního soudu, jímž byl povolen vklad zástavního práva pro vykonatelnou pohledávku Aloise R. v částce 444 Kč 75 h s příslušenstvím, bylo vydáno v exekučním řízení. Ale § 88 odst. 2 ex. ř. sám nařizuje použití ustanovení obecného zákona knihovního pro povolení a výkon vkladu práva zástavního do knih a nutno proto také otázku oprávnění k rekursu podle knihovního zákona posuzovati. Nelze tudíž upřít právo rekursu podle § 126 kn. zák. osobám, jež jsou zápisem poškozeny, třebaže § 123 kn. zák. nepředpisuje i jejich zpravení, ale podstatným předpokladem jest, že jejich knihovní práva byla dotčena. Tomuto požadavku však není v projednávaném případě zadosti učiněno, neboť dovolací rekurentka, jež teprve později nabyla věcného práva k nemovitosti náležející povinné straně, není účastnicí řízení, jímž si předchozí věřitel vymohl zástavního práva k téže nemovitosti, a nebylo její právo, jež v rozhodné době (§ 93 kn. zák.) ještě neexistovalo, napadeným zápisem dotčeno.

Čís. 14869.

Předpis čl. IV (2) zák. čís. 251/34 Sb. z. a n. platí i tehdy, byla-li po 1. lednu 1935 rozšířena původní žaloba podaná a odpůrci doručena před 1. lednem 1935.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1936, R I 1378/35.)

Žaloba, jíž se žalobce domáhá na žalovaných solidárního zaplacení služebních požitků za dobu od 1. července 1931 do 30. dubna 1932 v celkové výši 16.466 Kč 70 h, byla u soudu podána a žalovaným doručena v roce 1932, tedy před účinností zák. čís. 251/34 sb. z. a n. Po účinnosti tohoto zákona, t. j. při ústním jednání dne 19. dubna 1935 rozšířil žalobce žalobní žádost o služební požitky splatné v době od 1. května 1932 do 1. dubna 1935 v částce 57.633 Kč 53 h. **P r v ý s o u d** rozšíření žaloby připustil, **r e k u r s n í s o u d** návrh zamítl v podstatě proto, že o části, jíž se rozšíření žaloby týká, by musil rozhodovati soud vzhledem k čl. IV zák. čís. 251/34 Sb. z. a n. v řízení upraveném zákonem čís. 131/31 Sb. z. a n. o pracovních soudech, zejména pokud jde o řízení dovolací, takže jde o řízení odlišné od řízení, jehož jest použití při rozhodování o původním žalobním nároku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Spor byl zahájen u okresního soudu, v jehož okrese nebyly zřízeny ani pracovní soud ani oddělení pro pracovní spory. V této době platily u okresních soudů jednající na místo pracovních soudů podle § 42 zák. č. 131/31 Sb. z. a n. obecné předpisy civilního řádu o řízení. Teprve druhým odstavcem čl. IV zákona č. 251/34 Sb. z. a n. bylo ustanoveno, že o zastupování v pracovních sporech u okresních soudů, které jednají na místo pracovních soudů, a rovněž o řízení, až na ustanovení o přisedících, platí ustanovení zák. č. 131/31 Sb. z. a n. V čl. VI téhož zákona bylo ustanoveno, že předpis čl. IV (2) neplatí, byl-li spor zahájen před účinností zákona č. 251/34 Sb. z. a n. Z tohoto nového předpisu je tedy patrné, že o nárocích, jež byly vyvozovány z pracovního, služebního nebo učebního poměru, založeného soukromoprávní smlouvou, vzniklých mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, musí býti projednáno zvláštním řízením upraveným podle předpisů zák. č. 131/31 Sb. z. a n., pokud tyto nároky byly u soudu uplatňovány teprve po 1. lednu 1935, a zákon nerozeznává, zda se uplatňování děje podáním nové žaloby, anebo rozšířením původní žaloby již před 1. lednem 1935 u soudu podané a odpůrci doručené. Že uplatňováním nároku jest rozuměti též rozšíření žaloby plyne z úvahy, že podle druhého odstavce § 232 c. ř. s., vznese-li některá strana nárok teprve za rozepře, nastane zahájení sporu vzhledem k tomuto nároku teprve tím časem, kdy se ho bylo domáháno při ústním jednání. Různost řízení, jež by musilo býti provedeno o původní a rozšířené žalobní žádosti, je tudíž v této věci na závadu, by žalobní žádost mohla býti navrženým způsobem rozšířena, ježto tím by bylo řízení zřejmě značně stíženo (§ 235 odst. 3 c. ř. s.).

Čís. 14870.

K výkladu § 32 (2) poj.zák.

Kdy ručí navrhovatel s hlediska § 32 druhý odstavec poj. zák. za nesprávné údaje, zapsané jako jeho odpověď do pojišťovacího návrhu jednatelem pojišťovny.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1936, Rv I 429/34.)

Proti žalobě na likvidaci škody způsobené žalobkyní krádeží a vloupáním namítla žalovaná pojišťovna, že není povinna škodu likvidovati proto, že žalobkyně při uzavření pojišťovací smlouvy udala v pojišťovacím návrhu na otázky, zda byla již někdy okradena, že nikoliv, při vyšetřování způsobené škody však přiznala likvidatoru žalované, že byla již vícekrát okradena. P r v ý s o u d uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Žalobkyně při sepisování návrhu pojišťovacího řekla pouze, že se jí sem tam ztratila nějaká láhev piva a něco na dvoře, že však nehlásila — tedy zatajila — pojišťovacímu agentu Františku H-ovi a do návrhu k otázce neuvedla, že byli více-